

vanjem dvigne novomašnika z Najsvetejšim in ga prenese v tabor . . .

Turki so zastoj poizkušali prodreti v malo trdnjavo. Morali so oditi s pobitimi, krvavimi glavami. Mudilo se jim je, zakaj vedeli so, da se jim za hrbtom zbira vojska. V treh dneh so bili v Postojni, v Cerknici, v Ložu, Ribnici, Kočevju in so odhajali pri Kostelu čez kranjsko mejo.¹⁾

Brat Emerik je stal naslonjen pri oltarju in trepetaje spravljal Najsvetejše v tabernakel. Kri mu je lila po obrazu in padala po snežnobelih prtih oltarja. Potem pa je hipno obledel, hotel se oprijeti, a roka je

¹⁾ Primeri: Dimitz, Geschichte Krains, II. del, str. 115.

zagrabila v zrak — — in izdihnil je svojo hrepenečo dušo — — pri oltarju božjem.

Brat Emerik, novomašnik, je za prvo daritev — daroval Gospodu svoje mlado življenje.

Njegovo s krvjo poškopljeno obličje se je blaženo smehljalo. Tako srečno, tako radostno, kakor bi bil ravnokar dihnil vanj velikonočni dih — —

* * *

Pomladni prelestni vonj je izpuhteval iz zemlje, ko sem se prebudil iz svoje zamišljenosti.

In kakor iz vesele dalje, mi je dihnil veter v obraz, kakor mirni, hrepenenje in radost noseči — dih velikonočni . . .



KRISTINA:

ON ŽIVI!

Zagorele so gore
s solncem jutranjim oblite,
h grobu stopajo žene
v halje žalostne zavite.

Žalostne so njih oči,
lice od joku upalo,
tiho stopajo žene
h grobu, vsekanemu v skalo.

Toda glej... kako vzdrhté...
Grob pred njimi zije prazen,
in ob grobu — kaj je to? —
angela svetla prikazen . . .

„Ni ga v grobu — On živi!“
Sprava z nebom je končana,
zemlja bedna in nebó,
glasno kličita: „Hosana!“

